

Υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας

κατά

Ε. Κένη κλπ. (5)

Ε' 1850/2019

Ζητείται η εξαφάνιση της 2408/2018 απόφασεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως των εφεσιβλήτων και αφενός μεν ακυρώθηκε η 240/25.1.2010 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, κατά το μέρος που με αυτήν κηρύχθηκε, μεταξύ άλλων, αναδασωτέα, έκταση ιδιοκτησίας των εφεσιβλήτων, αφετέρου δε αναπέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου να την επανεξετάσει και να κηρύξει αναδασωτέα την έκταση, εφόσον διαπιστώσει ότι συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις. Πρόκειται για έκταση επιφανείας 3 στρεμμάτων στη θέση “Κάτω Σούλι” της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Μαραθώνα, η οποία αποτελεί τμήμα συνολικής εκτάσεως 4.026,302 στρεμμάτων.

Με την εκκαλούμενη απόφαση έγιναν δεκτά, μεταξύ άλλων, τα εξής: Με την υπ' αριθμ. 240/25.01.2010 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής κηρύχθηκε ως αναδασωτέα, έκταση συνολικού εμβαδού 66.832,00 στρεμμάτων, των κτηματικών περιφερειών (πρώην) Κοινοτήτων Γραμματικού, Βαρνάβα και Καπανδριτίου καθώς και του Δήμου Μαραθώνα του Ν. Αττικής, η οποία κάηκε από την πυρκαγιά, που εκδηλώθηκε στις 21 Αυγούστου 2009 και επεκτάθηκε από τις 22 έως τις 24 Αυγούστου 2009. Η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε - κατόπιν της υπ' αριθμ. 141/18.1.2010 έκθεσης αυτοψίας του Δασάρχη Καπανδριτίου, που, επέχει, εν προκειμένω, θέση πρότασης - με σκοπό τη διατήρηση του δασικού χαρακτήρα των αναφερόμενων εκτάσεων, τον αποκλεισμό διάθεσής τους για άλλη χρήση και την αποκατάσταση της δασικής βλάστησης που καταστράφηκε από την ως άνω πυρκαγιά και από τις εν μέρει παράνομες εκχερσώσεις αυτής. Η εν λόγω βλάστηση αποτελείτο από δάσος χαλεπίου πεύκης και υπόροφο βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων (πρίνους, σχίνους και αγριελιές) καθώς και από νεαρής ηλικίας πευκοδάσος. Σύμφωνα με την μνησθείσα έκθεση αυτοψίας, η φωτοερμηνεία διενεργήθηκε με βάση αεροφωτογραφίες και ορθοφωτοχάρτες “των ετών 1938 ή 1945-1978 και 2007”, ενώ λήφθηκαν υπόψη και οι προσωρινοί κτηματικοί χάρτες. Στην κηρυχθείσα με την προσβαλλόμενη πράξη αναδασωτέα έκταση συμπεριλαμβάνεται μερικότερη έκταση, επιφανείας 4.026,302 στρεμμάτων, στη θέση “Κάτω Σούλι” της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Μαραθώνα, επί τμήματος της οποίας, τριών (3) στρεμμάτων, ο “Σύλλογος Συνιδιοκτητών Κτήματος Κάτω Σούλι Μαραθώνα Αττικής” προβάλλει δικαίωμα κυριότητας των μελών αυτού. Εξάλλου, στις από 17.10.2017 απόψεις προς το δικάσαν εφετείο του Δασάρχη Καπανδριτίου αναφέρεται ότι από τμήμα της κηρυχθείσας ως αναδασωτέας έκτασης, επιφανείας 4.102,57576

στρεμμάτων, όπως αποτυπώνονται επί του σχετικού αποσπάσματος έγχρωμου δασικού χάρτη των Δ.Ε. Μαραθώνα και Γραμματικού του Δήμου Μαραθώνα: α) έκταση, επιφανείας 10,83542 στρεμμάτων, μη νομίμως συμπεριλήφθηκε στην κηρυχθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση αναδασωτέα έκταση και β) έκταση, επιφανείας 362,374 στρεμμάτων, δεν εμπίπτει στην ένδικη αναδασωτέα έκταση. Με βάση τα παραπάνω δεδομένα το δικάσαν εφετείο έκρινε ότι δεν προκύπτει εάν η επίμαχη έκταση ιδιοκτησίας των αιτούντων κηρύχθηκε αναδασωτέα προς αποκατάσταση της καταστροφείσας από την ως άνω πυρκαγιά δασικής βλάστησης ή λόγω εν μέρει παρανόμων εκχερσώσεων αυτής, ούτε εξάλλου αυτή εντοπίζεται επακριβώς σε συγκεκριμένες αεροφωτογραφίες, αφού κατά τη σύνταξη της οικείας πρότασης του Δασάρχη Καπανδριτίου λήφθηκαν αορίστως υπόψη αεροφωτογραφίες (χωρίς αριθμό) των ετών “1938 ή 1945 – 1978”. Επιπροσθέτως, από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου δεν προκύπτει το ποσοστό της δασικής βλάστησης, που προσέδιδε δασική μορφή στην ένδικη έκταση, τόσο κατά το παρελθόν, όσο και κατά το χρόνο που εκδηλώθηκε η πυρκαγιά (βλ. ΣτΕ 1686/2015, 2478/2014, 2346/2014, 4466/2013, 5406/2012, 1546/2009 κ.ά.). Τέλος, κατά την κρίση του δικάσαντος εφετείου, στο από 17.10.2017 έγγραφο του Δασάρχη Καπανδριτίου, το οποίο, αν και μεταγενέστερο της προσβαλλόμενης πράξης, λαμβάνεται παραδεκτώς υπόψη κατά το μέρος που αναφέρεται σε προγενέστερα της πράξης αυτής πραγματικά περιστατικά (βλ. ΣτΕ 247/2007, πρβλ. ΣτΕ 3745/2004, 932/2002 κ.ά.), αναφέρεται μεν ότι από την έκταση εμβαδού 4.081,60544 στρεμμάτων, μερικότερα τμήματα συνολικής επιφανείας 10,83542 στρεμμάτων, όπως αυτά αποτυπώνονται στο συνημμένο έγχρωμο απόσπασμα δασικού χάρτη των Δ.Ε. Μαραθώνα και Γραμματικού του Δήμου Μαραθώνα, μη νομίμως συμπεριλήφθηκαν στην προσβαλλόμενη απόφαση, πλην όμως δεν παρατίθεται οποιαδήποτε αιτιολογία, αναφορικά προς την εν λόγω διαφοροποίηση, ούτε είναι δυνατόν να διακριβωθεί, εάν κάποιο από τα εν λόγω μερικότερα τμήματα της μείζονος εκτάσεως των 4.081,60544 στρεμμάτων εμπίπτει στην επίμαχη έκταση. Κατόπιν των ανωτέρω και δεδομένου ότι το βάρος απόδειξης του αναδασωτέου χαρακτήρα της επίμαχης έκτασης των τριών (3) στρεμμάτων ανήκει στη Διοίκηση (βλ. ΣτΕ **1834/2017**), το δικάσαν εφετείο έκρινε ότι κλονίζεται, ως προς την ανωτέρω έκταση, το αιτιολογικό έρεισμα της προσβαλλόμενης πράξης αναδάσωσης, η οποία, όπως έκρινε, πρέπει να ακυρωθεί για τον σχετικό βασίμως προβαλλόμενο λόγο ακυρώσεως.

Με την κρινόμενη έφεση προβάλλονται οι ακόλουθοι λόγοι εφέσεως: α) Εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 117 παρ. 3 του Συντάγματος και 38 του ν. 998/1979, ενόψει της κρίσης του δικάσαντος εφετείου ότι για την πληρότητα της αιτιολογίας της πράξης αναδάσωσης απαιτείται η παράθεση της αιτίας καταστροφής της δασικής βλάστησης, από πυρκαγιά ή από παράνομη εκχέρσωση. Προβάλλεται έλλειψη νομολογίας ΣτΕ ως προς το ζήτημα αυτό. β) Εσφαλμένη ερμηνεία του

άρθρου 3 παρ. 1 του ν. 998/1979, ενόψει της κρίσης του δικάσαντος εφετείου ότι για τη νομιμότητα της αιτιολογίας της πράξης αναδάσωσης απαιτείται η παράθεση του ποσοστού της δασικής βλάστησης, και μάλιστα παρ' όλων ότων, κατά τα λοιπά, η γενόμενη στην εκκαλούμενη απόφαση περιγραφή της επίμαχης έκτασης [βλάστηση αποτελούμενη από δάσος χαλεπίου πεύκης και υπόροφο βλάστηση αείφυλλων πλατύφυλλων (πρίνους, σχίνους και αγριελιές) και από νεαρής ηλικίας πευκοδάσος] ανταποκρίνεται στην έννοια του δασικού οικοσυστήματος σύμφωνα με τη νομολογία, δηλαδή, στην ύπαρξη οργανικής ενότητας της υπάρχουσας δασικής βλάστησης. Προβάλλεται αντίθεση της εκκαλούμενης όσον αφορά στις ανωτέρω κρίσεις, προς την ακόλουθη νομολογία: ΣτΕ Ολομ. 32/2013, ΣτΕ επταμ. 1599/2014, 2257/2014, 87/2015, 2474/2016. γ) Έγινε εσφαλμένα η κατανομή του βάρους απόδειξης από το δικάσαν εφετείο, ενόψει του ότι το ζήτημα αν η ένδικη έκταση ανήκει στα “μερικότερα” εκείνα στρέμματα που εσφαλμένως περιλήφθηκαν στην απόφαση κήρυξης αναδάσωσης σύμφωνα με τις απόψεις της Διοίκησης, ανάγεται στο έννομο συμφέρον των εφεσιβλήτων, οι οποίοι έφεραν το σχετικό βάρος απόδειξης, ή έστω στην απόδειξη κρίσιμων πραγματικών περιστατικών με την έκδοση προδικαστικής απόφασης, αλλά όχι στην επάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης πράξης. Προβάλλεται ότι ως προς το ζήτημα αυτό υπάρχει αντίθεση της εκκαλούμενης απόφασης στις αποφάσεις ΣτΕ 1911 και 1912/2017.

Τα τιθέμενα ζητήματα άπτονται του παραδεκτού και του βασίμου των προβαλλόμενων λόγων εφέσεως, ιδίως δε του ειδικότερου ζητήματος, αν και υπό ποιες προϋποθέσεις άγεται παραδεκτώς κατ' έφεση η κρίση του δικάσαντος εφετείου περί ανεπαρκούς αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης κήρυξης αναδάσωσης.

17 Ιανουαρίου 2022

Θ. Ζιάμου